

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/62/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116217274
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116217274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudcov: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: W. Y., nar. XX.X.XXXX, adresa Y., O. X, zastúpená advokátom: Mgr. Roman Chudý, so sídlom Piešťany, Okružná 7671/1A, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 1.664,- Eur, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 32Csp/54/2016-50 zo dňa 7.12.2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.664,- Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a o náhrade trov konania rozhodol výrokom II. tak, že žalobkyňa má voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 107 ods. 1 a 2, § 122, § 451 ods. 1 a 2, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497, § 499 Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f), j), k) a y), § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“). Vecne argumentoval tým, že žalovaná ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzatvorili dňa 8.9.2012 a dňa 21.9.2011 zmluvy o úvere č. 202900813 a č. 202901301, na základe ktorých bola žalobkyni vyplatená žalovanou titulom úverov celkom suma 1.900,- Eur, na splatenie ktorých žalobkyňa zaplatila žalovanej celkom sumu 3.564,- Eur. Žalobkyňa sa domáha vydania preplatku vo výške 1.664,- Eur od žalovanej titulom bezdôvodného obohatenia. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že úver, ktorý bol žalobkyni poskytnutý na základe predmetných zmlúv, je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere postráda náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j), y) ZoSÚ, keďže v zmluve chýbajú výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročná percentuálna miera nákladov, ďalej termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ako aj priemerná ročná percentuálna miera nákladov, z ktorého dôvodu sa spotrebiteľský úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy za bezúročný a bez poplatkov, a preto sumu, ktorú žalobkyňa navyše zaplatila, bola žalovaná povinná jej vydať. Bezdôvodné obohatenie vznikalo plnením každej splátky úveru, ktorá bola zaplatená po splatení istín úverov, pričom žalovaná jeho vznik spôsobila práve neuvedením riadnych náležitostí úverovej zmluvy a súčasne prijatím plnenia od žalobkyne. Procesná obrana žalovanej spočívala vo vznesení námietky premlčania nároku žalobkyne. K tomu súd uviedol, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Subjektívna premlčacia

doba plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Prvoinštančný súd vychádzal tiež z právneho názoru vyjadreného v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/301/2011 zo dňa 4.7.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr.“ Súd pritom považoval za nesporné skutkové tvrdenie žalobkyne o tom, že o bezdôvodnom obohatení sa žalovanej sa dozvedela mesiac pred podaním žaloby po konzultácii s právnym zástupcom, ktorého navštívila na podnet dcéry, nakoľko žalovaná uvedené skutkové tvrdenie nerozporovala a nepoprela potom, ako bolo toto skutkové tvrdenie prednesené na pojednávaní. Súd uviedol, že zúčastniť sa súdneho pojednávania je právom sporovej strany, pričom žalovaná naň bola aj riadne predvolaná, avšak sa ho nezúčastnila, čo odôvodnila svojou vyťaženosťou. Avšak dobrovoľné nezúčastnenie sa pojednávania, môže mať pre stranu taký závažný dôsledok, že sa sama pripraví o možnosť reagovať na pojednávaní na prednesené skutočnosti, ktoré sa v dôsledku prednesu protistrany stanú nespornými, keďže ich protistrana nepoprie, čo v spojení s absenciou návrhov na doplnenie dokazovania vedie k ukončeniu dokazovania a rozhodnutiu vo veci. V tomto prípade žalobkyňa predniesla na pojednávaní doplňujúce skutkové tvrdenia o tom, kedy sa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia, ako aj skutkové tvrdenia, že žalovaná vedela o zákonných následkoch neúplnosti úverových zmlúv vzhľadom na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/84/2011 zo dňa 12.12.2011, kde tento súd konštatoval, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Súd preto na základe uvedených tvrdení žalobkyne, ktoré boli z dôvodu ich nepopretia nesporné mal za to, že žalovaná vedela o zákonných následkoch a aj naďalej prijímala plnenie z úverových zmlúv, čím sa bezdôvodne úmyselne obohatila. Žalobkyňa sa teda preukázateľne dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil najskôr mesiac pred podaním žaloby v júli 2016, odkedy sa rozprávala s dcérou a začala jej byť poskytovaná právna pomoc advokátom a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní sp. zn. 32Csp/54/2016 bola podaná na súde dňa 27.7.2016, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci objektívnej premlčacej doby, pre ktorej začiatok plynutia je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade išlo o splátky, ktorými žalobkyňa ako dlžník zaplatila viac, ako len vrátila prijaté plnenie istiny úveru. Súd mal za to, že žaloba bola podaná v objektívnej 10-ročnej premlčacej dobe, keďže mal v konaní za preukázané, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila úmyselne, a to vzhľadom na to, že žalovanej bolo doručené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011, a teda si musela byť vedomá, že dlhodobé neuvádzanie RPMN v rozpore so zákonom je úmyselné konanie, ktoré vedie k vzniku bezdôvodného obohatenia na jej strane. Žalovaná ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov si pritom musí byť vedomá následkov neuvedenia RPMN, pri zachovaní minimálnej podnikateľskej obozretnosti, nakoľko ak chce poskytovať úvery, musí si zákon o spotrebiteľských úveroch prečítať, ako aj to, čo má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Neuvedenie RPMN a priemernej RPMN viac ako rok od účinnosti zákona je úmyselné, čo vedie aj k úmyselnému vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Najneskôr pritom bolo žalovanej zrejmé, že sa bezdôvodne obohacuje, momentom doručenia rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011 z 12.12.2011, pričom žalovanej začalo bezdôvodné obohatenie vznikáť v máji r. 2013. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd žalobe ako v celom rozsahu dôvodnej vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 1.664,- Eur.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a v spore v celom rozsahu úspešnej žalobkyňi priznal nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v celom rozsahu odvolanie a navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnila si tiež náhradu trov celého konania. Dôvodila, že v konaní došlo k vade podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, pretože súd rozsudok nedostatočne odôvodnil; dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho

právneho posúdenia veci. V prvom rade žalovaná poukazovala na to, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, nakoľko nespĺňa zákonom stanovené podmienky stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil; ako aj dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Uviedol, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994), Komisie (napr. stanovisko vo veci E. R. T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu SR (nález z 12.5.2004, sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka, porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov. K námietke premlčania okrem všeobecne známych teoretických východísk žalovaná konkrétne uviedla, že v tejto otázke vychádza rozhodnutie súdu z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko ust. § 107 ods. 2 OZ jasne uvádza, že najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky. To znamená, že ak uplynie trojročná objektívna premlčacia lehota, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je stanovená ako maximálna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba začne plynúť od okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, v danom prípade, kedy boli jednotlivé splátky uhradené v prospech žalovaného. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný právny osud a premlčuje sa samostatne (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 14.12.2006, sp. zn. 33Odo 52/2005). Požadovaný nárok žalobkyne zo zmluvy o úvere č. 202900813 sa stal premlčaný v objektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 7.9.2015. Žalobkyňa uplatnila svoj nárok až dňa 8.7.2016. Konkrétne sú zo zmluvy o úvere premlčané splátky zo dňa 17.10.2011 v sume 125,- Eur, zo dňa 9.12.2011 v sume 125,- Eur, zo dňa 14.2.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 9.3.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 13.4.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 15.5.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 12.6.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 6.7.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 8.8.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 6.9.2012 v sume 340,- Eur, zo dňa 7.9.2012 v sume 35,- Eur, spolu suma 1.500,- Eur. Požadovaný nárok žalobkyne zo zmluvy o úvere č. 202901301 sa stal premlčaný v objektívnej premlčacej lehote v rozsahu 448,- Eur dňa 11.7.2016. Žalobkyňa uplatnila svoj nárok až dňa 8.7.2016. Premlčané splátky zo zmluvy o úvere sú zo dňa 10.10.2012 v sume 172,- Eur, zo dňa 9.11.2012 v sume 172,- Eur, zo dňa 10.12.2012 v sume 172,- Eur, zo dňa 5.2.2013 v sume 172,- Eur, zo dňa 5.3.2013 v sume 172,- Eur, zo dňa 5.4.2013 v sume 172,- Eur, zo dňa 3.5.2013 v sume 172,- Eur, zo dňa 5.6.2013 v sume 172,- Eur, zo dňa 11.7.2013 v sume 172,- Eur a zo dňa 15.7.2013 v sume 516,- Eur. Žalovaná tiež razantne popiera, že by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktoré žalobkyňa nijako nepreukázala. Žalovaná poskytuje úvery za účelom dosiahnutia zisku a nie sa úmyselne bezdôvodne obohatiť. Ak zákonodarcu sankcionuje poskytovateľa úveru za nedodržanie podstatných náležitostí zmluvy tým, že sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, poskytovateľ tak prichádza o výrazné finančné prostriedky, a preto je nelogické tvrdiť, že uvádzanie nesprávnej RPMN, alebo absencia RPMN je úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, bez právneho dôvodu (napr. Okresný súd Žiar nad Hronom sp. zn. 9Csp/68/2016). Rovnakou problematikou sa zaoberal Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojich rozsudkoch zo dňa 22.9.2015, sp. zn. 13Co/567/2015; zo dňa 22.9.2015, sp. zn. 13Co/557/2015; zo dňa 15.3.2016, sp. zn. 13Co/90/2015, zo dňa 31.1.2017, sp. zn. 12Co/517/2015 a ďalej tiež zo dňa 30.3.2017, sp. zn. 12Co/229/2015-102; zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14Co/456/2016-56, zo dňa 23.2.2017, sp. zn. 12Co/429/2015-120, zo dňa 28.2.2017, sp. zn. 12Co/251/2016-148, ako aj Okresný súd Prešov v rozsudkoch zo dňa 28.2.2017, sp. zn. 15C/274/2014-66, či zo dňa 16.3.2017, sp. zn. 15Csp/14/2016-36). Žalovaná okrem toho poukazuje aj na skutočnosť, že nárok žalobkyne je premlčaný aj v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu, a to zo zmluvy o úvere č. 202900813 dňa 7.9.2014, nakoľko subjektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa 12.6.2012 (uhradením splátky 125,- Eur), pretože od 12.6.2012 (uhradením istiny 800,- Eur) mala žalobkyňa vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanej uhradila sumy nad rámec istiny, ktorým sa hradili úroky a poplatky, pričom všetky splátky po uhradení istiny sú rovnako premlčané v subjektívnej premlčacej lehote. Premlčanými sú

splátky zo dňa 17.10.2011 v sume 125,- Eur, zo dňa 9.12.2011 v sume 125,- Eur, zo dňa 14.2.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 9.3.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 13.4.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 15.5.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 12.6.2012 v sume 125,- Eur (875,- Eur uhradenie istiny), zo dňa 6.7.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 8.8.2012 v sume 125,- Eur, zo dňa 6.9.2012 v sume 340,- Eur, zo dňa 7.9.2012 v sume 35,- Eur. Požadovaný nárok žalobkyne zo zmluvy o úvere č. 202901301 sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 15.7.2015. Žalobkyni začala zo zmluvy o úvere plynúť subjektívna premlčacia lehota odo dňa 3.5.2013 (uhradením splátky 172,- Eur), vzhľadom k skutočnosti, že od 3.5.2013 (uhradením istiny 1.100,- Eur) mala žalobkyňa vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanej uhradza sumy nad rámec istiny, ktorým sa hradili úroky a poplatky. Pričom všetky splátky po uhradení istiny sú rovnako premlčané v subjektívnej premlčacej lehote. K predmetnej zmluve sú premlčanými splátkami: splátka zo dňa 10.10.2012 v sume 172,- Eur, zo dňa 9.11.2012 v sume 172,- Eur, zo dňa 10.12.2012 v sume 172,- Eur, zo dňa 5.2.2013 v sume 172,- Eur, zo dňa 5.3.2013 v sume 172,- Eur, zo dňa 5.4.2012 v sume 172,- Eur, zo dňa 3.5.2013 v sume 172,- Eur (1.204,- Eur uhradenie istiny), zo dňa 5.6.2013 v sume 172,- Eur, zo dňa 11.7.2013 v sume 172,- Eur, zo dňa 15.7.2013 v sume 516,- Eur. Pokiaľ ide o premlčanie subjektívnej lehoty, žalovaná odkazovala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.4.2016, v ktorom súd svoje rozhodnutie oprel o vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorá vzniká v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Žalovaná poukázala na znenie ust. § 107 ods. 1 OZ ako aj na ust. § 2 zák. č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov SR a dôvodila, že vedomosť o obsahu práva je ovládaná zásadou - neznalosť práva neospravedlňuje. Znalosť práva sa u jeho adresátov nevyvrátiteľne predpokladá a inak tomu ani nemôže byť v prípade posudzovania jeho znalostí ako východiska pre vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Za okamih vzniku skutočnej vedomosti o obsahu práva je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu. Vedomosť o tom, že zmluva neobsahuje požadované údaje, je potrebné na strane žalobkyne viazať k okamihu podpisu zmluvy. Podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu logicky zahŕňa aj prejav znalostí obsahu. O určení zmluvy za neplatnú, resp. o bezúročnej a bezpoplatkovej úverovej zmluve vzhľadom na nevyvrátiteľnú právnu domnienku znalosti právnych predpisov, mala žalovaná podľa § 2 zák. č. 1/1993 Z. z. vedomosť už pri podpise zmluvy o úvere, rovnako mala vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy o tom, kto je veriteľom zo zmluvy, o tom, komu a kedy jednotlivé splátky úveru spláca. Žalobkyňa od svojho právneho zástupcu získala vedomosť iba o právnom posúdení veci, čo však nemožno stotožniť s dozvedením sa o rozhodujúcich skutkových okolnostiach pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia. Na základe tejto skutočnosti začala plynúť subjektívna lehota zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec ustanovenej povinnosti (Okresný súd Bratislava I, sp. zn. 5Co/351/2016 z 17.5.2017). Tým, že splátky úveru uhrádza sám dlžník v jemu uznannej výške, je možné úsudok v okamihu platenia sumy zodpovedajúcej istiny urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa musí dlžník dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny (KS Trenčín, sp. zn. 5Co/351/2016 z 17.5.2017). Žalovaná tiež poukazovala na rozsudok Súdného dvora z 12.1.2006, sp. zn. C-361/04 vo veci Claude Ruiz - Picasso a ďalší v. OMV, podľa ktorého „priemerný spotrebiteľ vykazuje najvyšší stupeň pozornosti vo chvíli, keď si pripravuje a realizuje svoj výber medzi rôznymi výrobkami dotknutej kategórie.“

5. Žalobkyňa odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovanej sa písomne nevyjadřila.

6. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho

pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody (§ 380 ods. 1 CSP) bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu vyhovel, keď dospel k záveru, že medzi žalobkyňou a žalovanou uzavreté úverové spotrebiteľské zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, pričom procesnú obranu žalovanej spočívajúcu vo vznesenej námietke premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú, aplikujúc ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ, majúc za to, že žaloba bola podaná v 2-ročnej subjektívnej a 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe, keď dospel k záveru, že žalovaná sa na úkor žalobkyne úmyselne bezdôvodne obohatila.

9. Vzhľadom na žalovanou uplatnené odvolacie dôvody, nebolo ďalej sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvami o spotrebiteľskom úvere, preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa, v dôsledku čoho sú pre absenciu zákonom č. 129/2010 Z. z. vyžadovaných náležitostí predmetné úverové zmluvy č. 202900813 zo dňa 21.9.2011 a č. 202901301 zo dňa 8.9.2012 v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia týchto zmlúv považované za bezúročné a bez poplatkov, preto má žalobkyňa právo na vydanie plnenia nad rámec zaplatenej istiny poskytnutých úverov titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovanej, t. j. vo výške poplatku za úver č. 202900813 v sume 700,- Eur a poplatku za úver č. 202901301 v sume 964,- Eur, čo je spolu 1.664,- Eur. Obrana žalovanej v odvolacom konaní spočívala už len v opakovane vznesenej námietke premlčania práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj v poukaze na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatnených nárokov a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právne závery vo veci v preskúmanom rozsahu, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v preskúmanej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových, či právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa už iba nasledovné:

11. Ako prvé odvolateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, nepresvedčivé a nespĺňa zákonom stanovené požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia. Preskúmaním obsahu spisového materiálu a napadnutého rozhodnutia však dospel odvolací súd k záveru, že táto argumentácia žalovanej je celkom nedôvodná. Žalovaná ju navyše uvádza len všeobecne, nekonkretizuje, v čom presne má byť napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, aká argumentácia jej v odôvodnení tohto rozhodnutia chýba, neuvádza, že by prvoinstančný súd nevyhodnotil niektorý z predložených dôkazov, či argumentov sporových strán, teda nevytýka napadnutému rozhodnutiu konkrétne nedostatky. Táto obrana žalovanej sa potom javí iba ako nepodložená a účelová.

12. Odvolací súd má naopak za to, že odôvodnenie rozhodnutia prvoinstančného súdu spĺňa všetky náležitosti v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, keď súd prvej inštancie v rozhodnutí uviedol, čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použila, následne opísal skutkový stav, uviedol, ktoré z navrhovaných dôkazov boli vykonané a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené, výsledky vykonaného dokazovania súd náležite vyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Súd sa náležite vyrovnal s argumentmi sporových strán, ktoré mohli mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP pritom zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. V rozhodnutí nechýba ani dôsledné právne posúdenie veci. Relevantná obrana žalovanej v konaní spočívala v tvrdení, že právo žalobkyne je

premlčané. Touto obranou žalovanej sa prvoinštančný súd v rozhodnutí náležite zaoberal. Súd prvej inštancie si teda svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 CSP riadne splnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite vyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. Vzhľadom na to, všeobecná námietka žalovanej, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, neobstojí. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je totiž vyčerpávajúce, dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné.

13. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej smerovali k premlčaniu práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď žalovaná mala za to, že v danom prípade do podania žaloby márne uplynula tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba v zmysle ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ dôvodiac, že 2-ročná subjektívna premlčacia doba mala žalobkyni začať plynúť od okamihu, kedy boli uhradené jednotlivé splátky nad rozsah istiny úveru, nakoľko žalobkyňa získala vedomosť o tom že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jej úkor obohatil už dňom podpisu samotných úverových zmlúv, pretože platí zásada v zmysle § 2 zák. č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov, podľa ktorej o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, pričom uvedené platí aj pri posudzovaní znalosti právnych predpisov žalobkyňou ako východiska pre vedomosť o bezdôvodnom obohatení, ktorú vedomosť o obsahu práva nadobudla účinnosťou daných právnych predpisov, teda už pri podpise zmluvy vedela, že táto neobsahuje požadované údaje. Ďalej žalovaná odmietala, že by na jej strane išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, nakoľko úvery poskytuje za účelom dosiahnutia zisku a nie bezdôvodného obohatenia, pričom zákonodarca sankcionuje nedodržanie podstatných náležitostí zmluvy bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, preto je nelogické tvrdiť, že konanie žalovanej je úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovanej sa tak má aplikovať objektívna 3-ročná premlčacia doba, plynúca od úhrady jednotlivých splátok, ktorá do podania žaloby márne uplynula.

14. Pokiaľ ide o posúdenie námietky premlčania vznesenej žalovanou, odvolací súd v tomto smere v celom rozsahu odkazuje na ods. 28 odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, s jeho právnymi a skutkovými závermi sa v celom rozsahu stotožňuje a rovnako uzatvára, že právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z jednotlivých zmlúv v danom prípade premlčané nie je. Na premlčanie práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia prvoinštančný súd správne aplikoval ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko hoci nejde o uplatnenie nárokov žalobcu priamo z jednotlivých zmlúv, ale o právo na vydanie bezdôvodného obohatenia z týchto zmlúv, je potrebné uviesť, že právna vec nestráca spotrebiteľský charakter vyplývajúci zo základného zmluvného vzťahu medzi jeho účastníkmi ani vtedy, keď na základe takéhoto zmluvného vzťahu vzniklo bezdôvodné obohatenie, teda nejde o záväzok vyplývajúci priamo zo zmluvy. Dôvodným preto bolo v súlade s ust. § 52 ods. 2 OZ aplikovať na premlčanie Občiansky zákonník.

15. Námietka žalovanej, že subjektívna 2-ročná premlčacia lehota začala plynúť od okamihu vedomosti dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorá vznikla v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny, je potom celkom nesprávna. V danom prípade je totiž pre plynutie subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa oprávnený (tu žalobkyňa) dozvedel o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, pričom ako správne uzavrel aj prvoinštančný súd, nestačí len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale rozhodujúce je, kedy sa tak skutočne stalo. Nie je ani rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa oprávnený mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr. Tento právny záver je plne v súlade s už ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (napr. R 25/1986, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 5 Cdo 121/2009, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, obdobne rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1618/99, sp. zn. 30 Cdo 2758/2006 a iné).

16. Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je teda rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade. Neobstojí preto argumentácia žalovanej o tom, že neznalosť zákona žalobkyňu neospravedlňuje, preto mala vedieť už v čase podpisu zmlúv, že na ich základe žalovaná nadobudne bezdôvodné obohatenie. V zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ je totiž jednoznačné, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť až od okamihu, kedy oprávnený (skutočne) zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit' vznik bezdôvodného obohatenia

na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku tejto náhrady v peniazoch. Vyžaduje sa pritom skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť (podľa § 2 zák. č. 1/1993 Z. z. platného a účinného do 31.12.2015, aktuálne § 15 zák. č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov) oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Nie je vôbec podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale to, kedy sa o tejto okolnosti reálne dozvedel. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa teda neviaže na dátum splatnosti jednotlivých splátok, resp. okamih vykonania jednotlivých platieb žalobkyňou, ako sa nesprávne domnieva žalovaná, ale na okamih, kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela, že na jej úkor sa žalovaná bezdôvodne obohatila, teda okamih, kedy mala žalobkyňa k dispozícii údaje, ktoré jej umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, teda keď sa dozvedela, že právny dôvod na plnenie úrokov a poplatkov z jednotlivých zmlúv nebol od začiatku daný.

17. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade bolo preukázané a žalovanej sa ani nepodarilo žiadnym spôsobom preukázať opak, že žalobkyňa sa preukázateľne dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu najskôr v júli r. 2016, kedy sa rozprávala s dcérou a začala jej byť poskytovaná právna pomoc advokátom. Pretože žalobu potom podala na súde dňa 27.7.2016, podala ju v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Žalobkyňa ako spotrebiteľ uzavrela jednotlivé zmluvy s veriteľom v dobrej viere, že tento ako skúsený dodávateľ dodrží pri ich uzatváraní všetky zákonom stanovené podmienky. Pretože žalobkyňa nemá právnické vzdelanie, nemusela mať v čase uzatvorenia jednotlivých zmlúv vedomosť o ich nedostatkoch, predstavujúcich vo svojej podstate porušenie zákonných povinností žalovanej ako veriteľa. Preto je možné uveriť jej tvrdeniu, že o porušení povinností žalovanej s následkom bezúčinnosti a bezpoplatkovosti zmlúv sa dozvedela až dodatočne, po splatení všetkých úverov, pričom hneď ako sa o tom v júli r. 2016 dozvedela, postupovala bez zbytočného odkladu a po porade s právnikom podala včas žalobu. Subjektívna premlčacia doba v danom prípade teda bola zachovaná.

18. Správny bol aj záver prvoinštančného súdu, pokiaľ ide o aplikáciu objektívnej desaťročnej premlčacej doby. V zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ začína plynúť objektívna premlčacia doba odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo, t. j. v danom prípade odo dňa, kedy boli jednotlivé splátky nad rámec poskytnutých istín žalobkyňou v prospech žalovanej uhradené. Otázka počiatku plynutia objektívnej premlčacej doby v danom prípade ani sporná nebola. Avšak pre posúdenie otázky premlčania práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo rozhodujúce posúdiť, či ide na strane žalovanej o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorá skutočnosť má potom vplyv na to, či sa právo žalobkyne premlčuje vo všeobecnej trojročnej alebo až desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Prvoinštančný súd ustálil, že na strane žalovanej ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie dôvodiac, že žalovaná už dlhodobo v spotrebiteľských úverových zmluvách neuvádza zákonom č. 129/2010 Z. z. požadované náležitosti. Toto jej konanie súd posúdil ako vedomé konanie, nakoľko žalovaná ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov si musela byť vedomá následkov neuvedenia RPMN v zmluvách pri zachovaní minimálnej podnikateľskej obozretnosti, keďže ak chce poskytovať úvery, musí zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch poznať, a teda aj vedieť, čo má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Súd tiež poukázal na to, že v čase, kedy začalo vznikať bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, tejto už bol doručený rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011 zo dňa 12.12.2011, kde bol konštatovaný rovnaký záver, teda ak napriek tomu potom naďalej prijímala plnenie od žalobkyne nad rámec poskytnutých istín, musela si byť vedomá, že sa bezdôvodne obohacuje, čiže išlo o jej úmyselné konanie. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožňuje, nakoľko žalovaná ako osoba podnikajúca na trhu so spotrebiteľskými úvermi, vystupuje ako dodávateľ ako odborník, "profesionálne znalý podnikateľ," ktorý by mal dodávať poskytované služby so zárukou kvality a znalosťou právnych predpisov. Vzhľadom na to má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, preto treba požadovať aby sa vo vzťahu k nemu správal poctivo. Povinnosťou žalovanej poskytujúcej úvery a pôžičky nebankovým spôsobom, teda bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a pri výkone svojej podnikateľskej činnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi. V čase uzatvorenia predmetných zmlúv, platila v právnom poriadku SR už niekoľko rokov právna úprava vyslovene vyžadujúca uvádzať v zmluvách o spotrebiteľskom úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov, ako aj termín

konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov (§ 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2008 a neskôr s účinnosťou od 11.6.2010 ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z.), účelom ktorých náležitostí je predovšetkým umožniť spotrebiteľovi zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. V predmetných uzavretých úverových zmluvách (zo dňa 21.9.2011 a zo dňa 8.9.2012) tieto náležitosti jednoznačne chýbajú. Je preto dôvodné predpokladať, že žalovaná minimálne vedela, že neuvedením tak podstatného údaja ako je RPMN priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, že veriteľ (tu žalovaná) nebude môcť od dlžníka (tu žalobkyňa) žiadať úrok z úveru ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou sankciou uzrozumený (čo je nepriamy úmysel). Konanie žalovanej pri uzatváraní predmetných úverových zmlúv tak nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaná vedome nerešpektovala svoje povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z., a preto takéto jej konanie nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Žalovaná tak jednoznačne zneužila svoje silnejšie postavenie voči spotrebiteľovi pri uzatváraní daných spotrebiteľských zmlúv a od žalobkyne prijala plnenia, na ktoré nemala právny nárok a to napriek tomu, že vo vzťahu k nej už bolo vydané množstvo rozhodnutí súdov, ktoré ju na sústavné porušovanie zák. č. 129/2010 Z. z. neuvádzaním zákon požadovaných náležitostí v spotrebiteľských zmluvách upozorňovali. Úmysel žalovanej bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne pritom bol daný už od uzatvorenia oboch zmlúv, ktorých návrh koncipovala žalovaná, bez možnosti žalobkyne (dobromyseľne uzatvárajúcej dané zmluvy) individuálne ovplyvniť ich obsah, teda tento úmysel bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na strane žalovanej (porovnaj rozsudky Krajského súdu v Prešove z 12.12.2011, sp. zn. 7Co/84/2011, z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012 a z 17.8.2018 sp. zn. 8Co 139/2017).

19. Pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení sa uplatňuje ust. § 107 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého je premlčacia doba desaťročná a plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia. V danej veci táto desaťročná premlčacia doba nemohla začať plynúť skôr ako v roku 2011 (t. j. skôr ako bola uzatvorená prvá zmluva o úvere č. 202900813 zo dňa 21.9.2011), z čoho je zrejmé, že žaloba bola v prípade obidvoch zmlúv podaná pred uplynutím desaťročnej objektívnej premlčacej doby (podaná na súde dňa 27.7.2016).

20. Vzhľadom na prijaté závery sa odvolací súd viac nezaoberal ďalšou už irelevantnou odvolacou argumentáciou žalovanej. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porov. napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Preto na ostatnú argumentáciu žalovanej zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, avšak s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. Zhrnúc uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel, rozhodol vo výroku vecne správne, preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou odvolateľky, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, včítane správneho závislého výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého), potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyne priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnej žalovanej. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).